

Sygnatura akt XI C 644/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 15 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Wojnar

Protokolant: Magdalena Truszkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 października 2014 r. we W.

sprawy z powództwa B. S.

przeciwko (...) Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki B. S. kwotę 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 lutego 2012 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1367 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej) kwotę 323,15 zł (trzysta dwadzieścia trzy złote piętnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 maja 2010 r. kierujący samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zachował należytej ostrożności i uderzył stojący przed nim samochód, którego pasażerem była B. S..

Pojazd F. (...) został objęty ubezpieczeniem OC w (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W..

(bezsporne, a nadto dowód:

- dokumenty zawarte w aktach szkodowych, a w tym:

polisa (...), k. 100;

notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym, k. 99)

Wskutek zdarzenia B. S. doznała ogólnego potłuczenia ciała. Stała się nerwowa, wybuchowa, rozkojarzona. Pojawił się u niej lęk przed jazdą samochodem, zaburzenia koncentracji. Odczuwa ogólne zmęczenie. Jest apatyczna.

Zdarzenie spowodowało u B. S. zaburzenia adaptacyjne pod postacią reakcji depresyjnej przedłużonej, czyli uszczerbek na zdrowiu w wysokości 3%, objawiające się w obniżonym nastroju, zamartwianiu się, stanów lękowych, poczuciu niemożności poradzenia sobie, ograniczonej zdolności skutecznego wykonywania codziennych czynności, wybuchach złości.

Obecny stan jej zdrowia odpowiada okresowi nerwicy stopniowego ustępowania, ale nie doszło jeszcze do ich całkowitego ustąpienia. Nadal trwają skutki uszczerbku na zdrowiu psychicznym

(dowód: - karta zlecenia wyjazdu, k. 9;

- prywatna opinia psychologiczna, k. 10;

- karta wizyty ambulatoryjnej, k. 11;

- dokumenty zawarte w aktach szkodowych, w tym dokumentacja lekarska, k. 48-102;

- opinia sądowo-psychologiczna, k. 132-133;

- ustna opinia sądowo-psychologiczna, protokół rozprawy z dnia 5 sierpnia 2013 r.;

- opinia sądowo-psychiatryczna, k. 188-190;

- ustna opinia sądowo-psychiatryczna, protokół rozprawy z dnia 15 października 2014 r.

- oświadczenie powódki, k. 12;

- zeznania świadka S. S., k. 112-113

- przesłuchanie powódki, k. 113-114)

Pismem z dnia 15 czerwca 2010 r. B. S. zgłosiła szkodę (...) S.A. Po rozpoznaniu żądania i przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił B. S. zadośćuczynienie w kwocie 1.500 zł.

(dowód: - zgłoszenie szkody, k. 13-15;

- korespondencja stron, k. 16-18

- dokumenty zawarte w aktach szkodowych, a w tym:

opinia do szkody, k. 28, 69;

korespondencja stron, k. 61-95)

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Sąd w szczególności za wiarygodne uznał sporządzone w sprawie opinie sądowe, jako że znajdują one odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, a nadto zostały sporządzone po osobistym przebadaniu powódki przez biegłych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę żądania powództwa stanowi art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c., zgodnie z którymi w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty; nadto sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Nadto, powódka wywodziła swoje roszczenie z treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. W myśl § 2 tego przepisu umowa ubezpieczenia

odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Podobnie stanowi art. 9 ust. 2a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych). Stosownie zaś do art. 9 ust. 1 tej ustawy umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych), poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń, przy czym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych). Jednocześnie stosownie do art. 35 tej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Przesłankami odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego, które warunkują powstanie obowiązku naprawienia przez sprawcę szkody w rozumieniu przepisów dotyczących reżimu deliktowego są: szkoda w znaczeniu uszczerbku w dobrach osoby poszkodowanej, zdarzenie wyrządzające szkodę (czyli działanie lub zaniechanie działania) oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zdarzeniem. Ponadto przesłanką konieczną będzie także zawinienie sprawcy zdarzenia – art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c.

W rozpoznawanej sprawie nie było między stronami sporu co do zasady odpowiedzialności ubezpieczyciela – bezspornym było, że powódka odniosła krzywdę a osobą odpowiedzialną za jej spowodowanie był kierowca, prowadzący pojazd, objęty umową ubezpieczenia OC zawartą ze stroną pozwaną. Poza sporem było też, że strona pozwana wypłaciła powódce kwotę 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia. Spór stron dotyczył wysokości należnego powódce zadośćuczynienia. Należało zatem ustalić, czy świadczenie spełnione przez stronę pozwaną było adekwatne do następstw wypadku, a także, czy stanowiło ono rzeczywistą rekompensatę za doznane przez powódkę cierpienia.

Odnosząc się do kwestii spornych wskazać należy, że powódka wykazała, że zdarzenie spowodowało u niej zaburzenia adaptacyjne pod postacią reakcji depresyjnej przedłużonej, czyli uszczerbek na zdrowiu w wysokości 3%, objawiające się w obniżonym nastroju, zamartwianiu się, stanów lękowych, poczuciu niemożności poradzenia sobie, ograniczonej zdolności skutecznego wykonywania codziennych czynności, wybuchach złości.

Obecny stan jej zdrowia odpowiada okresowi nerwicy stopniowego ustępowania, ale nie doszło jeszcze do ich całkowitego ustąpienia. Nadal trwają skutki uszczerbku na zdrowiu psychicznym. Jej twierdzenia w tym zakresie znajdują potwierdzenie nie tylko w zeznaniach świadka, ale przede wszystkim w opiniach sądowych, wiarygodność których to dowodów - w ocenie Sądu - nie budzi żadnych wątpliwości, są one bowiem spójne wzajemnie i logicznie się uzupełniają.

Sąd przy określaniu wysokości zadośćuczynienia winien zawsze dokonywać oceny konkretnego stanu faktycznego i brać pod uwagę wszystkie okoliczności, które mają wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Do takowych możemy zaliczyć rozmiar doznanych cierpień fizycznych (ból, długotrwałość leczenia i inne dolegliwości), a także cierpienia psychiczne (negatywne uczucia przeżywane w związku z doznanymi cierpieniami fizycznymi). Duże znaczenie przy dokonywaniu tej oceny odgrywają również wiek poszkodowanego i skutki uszkodzenia ciała w zakresie zdolności do

normalnego funkcjonowania w czynnościach życia codziennego, rodzinie, pracy oraz stopnia ewentualnego kalectwa i konieczność korzystania z pomocy najbliższych.

Należy nadmienić, iż celem zadośćuczynienia z art. 445 § 1 k.c. jest spełnienie funkcji kompensacyjnej, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody (zarówno w wymiarze psychicznym jak i fizycznym).

W niniejszej sprawie Sąd więc uwzględnił, iż powódka doznała uszczerbku na zdrowiu o charakterze długotrwałym, ustępującym. Nadal jednak nie doszło do całkowitego ustąpienia objawów. Zdarzenie to skutkuje do chwili obecnej ww. zaburzeniami.

W świetle tych ustaleń należy więc uznać, że wypłacone powódce zadośćuczynienie w wysokości 1.500 zł nie jest adekwatne do doznanej krzywdy. Stwierdzone u niej dolegliwości pourazowe uzasadniają przyznanie zadośćuczynienia w kwocie większej niż wypłacona. Zdaniem Sądu żądana przez powódkę dalsza kwota 5.000 zł została oznaczona w sposób spełniający warunki z art. 445 § 1 k.c., a w świetle ustalonych okoliczności kwoty takiej nie sposób uznać za zawyżoną. Kwota ta – w ocenie Sądu - nie jest nadmierna w stosunku do wyrządzonej krzywdy.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku, zasądzając na rzecz powódki dalszą kwotę 5.000 zł (tj. łącznie zadośćuczynienie wyniosło 6.500 zł). Sąd nie dopatrył się żadnych przesłanek przemawiających za obniżeniem tej kwoty.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., według którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli natomiast stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.). Termin spełnienia świadczenia może być oznaczony (w ustawie lub umowie) albo może wynikać z właściwości zobowiązania – w pozostałych zaś sytuacjach świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.). W przypadku świadczenia ubezpieczyciela z tytułu umowy OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w art. 14 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) ustanowiono 30-dniowy termin do wypłaty odszkodowania (liczony od daty zgłoszenia szkody). W przypadku jednak gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Powódka zgłosiła krzywdę jeszcze w 2010 r., w tym roku jej roszczenie stało się zatem wymagalne. Domagała się ona jednak zasądzenia odsetek od dnia wniesienia powództwa. Tym samym, nie mogąc orzekać ponad żądanie, Sąd orzekł zgodnie z nim.

Dla tych motywów Sąd orzekł jak w punkcie I tenoru wyroku.

O kosztach postępowania w punkcie II wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 99 k.p.c., obciążając stronę pozwaną (jako przegrywającą sprawę) obowiązkiem zwrócenia powódce poniesionych przez nią kosztów procesu. Na koszty procesu poniesione przez powódkę złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 250 zł, koszty zastępstwa przez radcę prawnego w kwocie 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu), oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, a także koszt wynagrodzenia biegłych sądowych w kwocie 500 zł.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie III sentencji wyroku Sąd oparł na treści art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 98 k.p.c. Stosownie do brzmienia pierwszego z tych przepisów kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli

istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu (art. 113 ust. 1 u.k.s.s.c.).

W niniejszej sprawie na nieuiszczone koszty sądowe składa się wynagrodzenie biegłych sądowych w wysokości 323,15 zł. Tym samym Sąd na podstawie ww. przepisów jak w punkcie III wyroku.

Dla tych motywów Sąd orzekł jak w wyroku. 1

1 Z:

1. odnotować – w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki i pozwanej;
3. kal. 14 dni.